

LÁ•SKY MÁ•MIVÁ%oo, STESKY BLÁ•ZNIVÁ%oo - 33.

ÁšterÁ½, 24 kvÁ•ten 2011

Ozval se Honza Pokorný, šéf genetické laboratoÁ™e z PlznÁ›. UÁ¾ to bude patnáct let, co jsme pro nÁ›j dÁ›lali softwar Á½ádný z tehdy existujících mu nevyhovoval, takÁ¾e jsme se vyÁ™ádili oba - on jako zadavatel, já jako Á™ešitel. Ta práce byla zajímavá, všiml jsem si u ní zajímavých souvztaÁ¾ností.

PÁ™ekvapilo mÁ› tÁ™eba mnoÁ¾ství Á¾en, které u genetika uÁ¾ pÁ™iznají (na rozdíl od gynekologa), Á¾e oÁ•ekáva není tak úplnÁ› jejich manÁ¾ela. UdÁ›lali jsme tehdy opravdu skvÁ›lou práci, celých patnáct let v podstatÁ› nebyl dÁ›vod cokoli doplÁ›ovat nebo opravovat, takÁ¾e mÁ› docela pÁ™ekvapil, kdyÁ¾ se ozval. „Honzo, nezapomeÁ›, Á¾e jsem to straš dlouho nevidÁ›l. Nemám moÁ¾ná uÁ¾ ani zdrojáky, pÁ™ece jen se loni pár vÁ›cí pÁ™ihodilo a byl jsem rád, Á¾e jsem odvezl aspoÁ› aktuální vÁ›ci. NatoÁ¾ archiv." „No o to právÁ› jde. Milena se u mÁ› zastavila asi pÁ™ed rokem, takÁ¾e vím, co vás stalo. A já jsem se svoji laborkou vstoupil do eseró•ka, uÁ¾ v podstatÁ› myslím na penzi a tahat to sám nechci." „PoÁ•kej, nevzpomeneš si náhodou, kdy to pÁ™esnÁ› bylo, co se u tebe zastavila?" „Jojo, náhodou vím pÁ™esnÁ›, Á¾e to bylo 13. dubna. Zrovna ten den má totiÁ¾ narozeniny Iveta Jebá•ková LaÁ¾anská." „KdoÁ¾e?" rozesmál jsem se. „To je moje známá z Brna, spisovatelka. Nevím, co je na tom k smíchu," zasmáli jsme se oba. „TakÁ¾e Milena ti Á™ekla uÁ¾ 13. dubna, Á¾e jsme skonÁ•ili?" „Jo. Á½e bydlí mámy, a Á¾e je mezi vámi konec." ProÁ• by mÁ› mÁ›lo po roce pÁ™ekvapit, Á¾e lhala i v tom, Á¾e klientÁ™m neÁ™ekla m dva mÁ›síce nic. KdyÁ¾ to všechno mÁ›la dva roky pÁ™ipravované a hlavnÁ›... kdyÁ¾ nakonec lhala vlastnÁ› ve všem. „Pak mi ještÁ› Á™ekla, Á¾e se nÁ›kdy staví, ale uÁ¾ jsem ji nevidÁ›l. ChtÁ›l jsem po ní nÁ›jakou k dávkám, ale nebylo z toho nic. Taky proto jsem se ozval tobÁ› teÁ•." „Povídej." Honza se rozpovídal, Á¾e potÁ™eb pÁ™evést aspoÁ› nÁ›jaká data do nového systému. Noxy, OGL a co já vím ještÁ›. Po tÁ›ch patnácti letech jsem v tom docela plaval. „Koukej Honzo. Bude to asi docela fuška. Navíc je moÁ¾nost, Á¾e by to nemuselo vyjít. Sice malá, ale je." „No jsi jedinej Á•lovÁ›k, kterej mi mÁ›Á¾e pomoci ještÁ›. Firma, co dÁ›lá ten novejšť soft, to vzdala rovnou." „Ani se nedívám, kdoví jestli vÁ›bec na to seÁ¾enu nÁ›jaký drivery." „Coto?" „Ale nic. Zkusím to. Dáš mi týden?" „UrÁ•itÁ›. Jestli budeš nÁ›co potÁ™ebovat, tak si Á™ekni. No a finanÁ•nÁ› se neomezuj, eseró•ko to zaplatí." „O to nejde, i kdyÁ¾ kaÁ¾dá koruna se hodí. Standardní hodinovou sazbu na to dám a odhaduju to na dvacet hodin. S rezervou."

Domluvili jsme se, a ještÁ› chvíli vzpomínali, jak jsme to kdysi dávali dohromady. Nakonec Honzu napadlo, Á¾e do Hradce obÁ•as jezdí, dokonce teÁ• plánuje nÁ›co v Á•ervnu a tak se patrnÁ› uvidíme. StejnÁ› jsem musel konÁ•it, PÁ™emek na mnÁ› mrk, v rukou mÁ›l asi tu zprávu ode mÁ›. „Chceš kafe?" „Jo dám si, dík." „Jirko, mluvil jsem se Stöhrovou." „A?" „Ta nová síla byla tvoje známá?" A má to cenu Á™ešit? Skoro bych to ani uÁ¾ nerozpitvával. „Dá se to tak Á™íct. Ale neÁ™eš to, doufám, Á¾e tÁ› uznali." „Uznali. A dÁ›kuju. Ale chtÁ›l jsem Á™íct... Á¾e... kdyby..." „Ale ne. Není tÁ™eba. A opravdu to nebylo ja revanš, neboj. Pavlína si našla nÁ›co jiného." ViditelnÁ› si oddechl. Já moc ne. „Tak to jsem rád. Byl bych nerad, kdybych ti nÁ›jak zkomplikoval Á¾ivot, nebo tak nÁ›co." „Ty ne PÁ™emku. Ale fakt to není nutný rozebírat." „Rozumím. PÁ›jdeš dneska na tu dÁ›kanskou oslavu?" „Ale jo." „Tak ji vezmi s sebou. Já taky vyrazím s obrannou vrstvou." „Myslím, Á¾e pÁ›jdu sám. Bude to tak lepší." „Hele, napadlo mnÁ›... ta rvaÁ•ka tenkrát..." „Jo," dopil jsem kafe a šel jsem po svých.

S Pavlínou jsme mÁ›li ještÁ› v tom Grandu dlouhé povídání. Zkusil jsem jí vysvÁ›tlit, Á¾e ten problém nebyl v tom, jestli si najde svoji práci. Ale prostÁ› mÁ› naštvalo, Á¾e s tím pÁ™emšla z niÁ•eho nic, Á¾e mÁ› postavila pÁ™ed hotovou vÁ›c. Fakt si ne jestli kdyÁ¾ se povídá o Á¾ivotní lásce, tak se Á•lovÁ›k zachová takhle. Ale Á•ert to vem, stejnÁ› je to jedno. „MÁ›a to v mrzí, Jirko," Á™ekla mi a asi se jí to dalo vÁ›Á™mit. „To nic, Pavlíno. PÁ™emýšlel jsem o tom hodnÁ› a myslím, udÁ›lala dobrej krok. Opravdu nejdÁ™ív ze všeho potÁ™ebuješ asi najít sebe." Jen doufám, Á¾e pÁ™i tom nedopadneš jako Milena, ale to uÁ¾ jsem si Á™ekl spíš pro sebe. „Vieš, ja viem s naprostou istotou, Á¾e Á¾a milujem. A chcem po tom všetkom Á¾iÁ¾ s tebou. MoÁ¾no to znie podivne, ale je to tak, cítim to tak. Veríš mi?" uprela na mne svoje velké smutné oÁ•i. „VÁ›Á™ím." Co mi taky jiného zbývá. Pak mi vyprávÁ›la o tom, co ji v Holandsku patrnÁ› Á•eká a já ji moc neposlouchal. Díval jsem se na tu hÁ™ívu, rty a Á™íkal jsem si, Á¾e tohle jsem Á¾ádnou Á¾enskou nikdy neudÁ›lal. Snad to pÁ™eÁ¾ijem. Nevím, kde ona bere tu jistotu, ale jestli to všechno pÁ™ekoušu já, to fakt nevím. Tyhle vzťahy na dálku, to nebylo nikdy nic pro mÁ›. „Kdy zaÁ•inášš?" „Od prvého." „Á•erveence?" zkusil jsem to. „Nie. Á•ervna." „Jsi si jistá? Víš, Á¾e se tyhle mÁ›síce obÁ•as pletou," zkusil jsem to zlehÁ•it. „Som si istá. Nechcel by si so mnou ísÁ¾ do Amsterdamu na podpis zmluvy?" Nevím. Já vÁ›bec nic nevím. „Máme docela fofr teÁ•. PÁ™edpokládám, Á¾e to zabije tak tÁ™i dny a to asi v kvÁ›tnu zaÁ™ídím tÁ›Á¾ko." „Jirko." „To není Á¾ádný trucování. Ale je fakt, Á¾e je job. Asi bych tam nemÁ›l co dÁ›lat teÁ•." Pavlína si povzddechla. „Bude mi po vás smutno." Myslím, Á¾e ne. Ale docela urÁ•itÁ› teÁ• myslím jen sobecky. KaÁ¾dá racionálnÁ› uvaÁ¾ující feministka by mi to vysvÁ›tila. „Budeš dneska nás?" „Rada by som." „Tak buÁ•. Dokud to jde." DÁ›kanská oslava byla decentní, a nebyl dÁ›vod se zdrÁ¾et pÁ™íliš dlouho. Kolem šesté jsem uÁ¾ otvíral doma, a tam to vonÁ›lo. HodnÁ› to vonÁ›lo. „Myško?" „Ahoouj. Cejtíš?" „Cítím. Co to je za baštu?" „UdÁ›laly jsme smaÁ¾enej ananas s medem a k nÁ›mu Pavlína udÁ›lala takový pikantní Á™ízeÁ•ky." „No poÁ•kej, snad ty jsi udÁ›lala ananas k Á™ízeÁ•kÁ™m, ne?" objali jsme se s Pavlínou, slušelo ji to dneska velice velmi. Herdek, fakt to bez ní nebude jednoduchý. „No tak jo, dyk je to fuk, ne? HlavnÁ›, Á¾e to je strašnÁ› dobrý." A bylo. UÁ¾ jsme navaÁ™ili s Myškou leccos, ale tohle byla opravdu mÁ›amka. Vylovil jsem zapomenutý merlot a zkusil jsem zapomenout na to, Á¾e za deset dní Pavlína nebude.

Milovali jsme se dlouho. Velmi dlouho. Nemohl jsem se Pavlínou nasytit, a mÁ›l jsem pocit, Á¾e to proÁ¾ívá podobnÁ›. „MiláÁ•ik..." zašeptala m nÁ›kam do podramenní jamky. „Lásko ..." „Asi som bola chvíÁ¾oÁ•ku v úplne inom vesmíre, Á•loveÁ•e." To její „Á•loveÁ•e" miluju. ZanoÁ™il jsem Á•umák do její hÁ™ívy a byl jsem štastej, jako dlouho ne. Copak se to ští bez nÁ›jaké té poskvny nevyskytuje? Copak by ho Á•lovÁ›k nedocenil, nebo co? „To je

dobře." "Vieš, čo ma napadlo?" "Nevím, povídej," políbil jsem jí nĕkam za ucho. "Vĕřím, že tomu projektu se můžeme vidět předsa pomerne často nie?" "Tak to fakt nevím, Pavlíno. Jezdit tam bude hlavnĕ Pĕm, já budu spí; nutnej tady." "Ale predsa ..." "Prostĕ rad; i poĕ s tím, ě se uvidíme za pĕ roku. Bude to tak lep; í." "To je hrozne dlhá doba." "Je a není." A to jí napadne teĕ. Ach jo. "Ale sľubuju, ě jak to bude moĕný, tak za tebou vyrazím. Kdyĕ bude; chtít." Pĕitiskla se ke mnĕ celým tělem. "Budem. Veĕmi moc budem." Stejnĕ jsou to krásny stavy. Je; poĕm mám tendenci srovnat co jsem proĕval pĕesnĕ pĕed rokem. A prostĕ to je úplnĕ o nĕm jinĕm. Tohle nejsou ědný rozchody, ĕlovĕ pĕece to, co jsi chtĕl. Āst a vĕdĕt, ě zítra nĕco bude. Nebo tĕeba za pĕ roku, sakra. A zaĕal jsem cítit, Ā dnes, tuhle noc. Nĕco, kvĕli ĕmu jde v; echno ostatní stranou. "Lásko," za; eptala Pavlína, kdyĕ si v; imla, ě se to dotýká právnĕ jí. "Chci tě." Obejmula mĕ celým tělem, a my jsme zĕstali zase úplnĕ sami. Nĕkde daleko pípla smska, ale na to opravdu teĕ ĕas nebyl. ROMAN